Pregaria.cat

Entrada

DIARI PERSONAL DE LA MONICA 3

Déu, si hi ets, manifesta't d'alguna manera que pugui entendre. Crec que et necessito. La veritat és que desitjo de tot cor que estiguis a prop meu.

Aquestes varen ser les paraules de la pregària de fa només una setmana, després que la Glòria m'expliqués la seva conversió. En pocs dies han passat tantes coses. Estic trasbalsada.

Els responsables de la feina, segurament en constatar que una part important de la gent em recolza, han canviat de tàctica.

Fa tres dies vaig notar un canvi radical. Tan sols arribar a la meva taula hi trobo uns expedients i uns possibles contractes amb la "PRINGUI" de São Paulo i una nota del secretari: "Si us plau, doni una ullada a aquests papers".

D'entrada no sé què pensar. Estudio els temes i al cap de menys d'una hora em criden que vagi a Gerència. Tan amables, tan educats, tan pulcres...

Segui, si us plau, Mònica. El Consell ha decidit que ens manca a São Paulo una persona de tota confiança per assegurar que la nostra filial PRINGUI compleixi el acords del pla estratègic, i per estudiar la possibilitat d'obrir més mercat. Hem pensat que vostè és la persona més indicada...

Quina forma d'enviar-me fora, de quedar bé amb la resta de personal, de penalitzar la meva resistència!! Vaig dir que ho havia de pensar, que el suggeriment podia resultar interessant, etc. i que al cap d'uns quants dies els donaria la resposta...

A primera hora de la tarda agafo la moto i me'n vaig a l'Estartit. Una mica més a munt, al costat del mar, camino un tros, m'assec a la roca i intento posar les coses en ordre.

Els meus ulls se centren en les ones, en l'horitzó... A prop, lluny... Arriba, marxa, besa... **I és quan tinc la impressió forta i dolça que al meu costat hi ha algú**. Ni a dreta ni a esquerra no hi ha ningú. Deu ser una sensació imaginativa, fruit de la meva ment. Són coses que passen, que ens fem nosaltres mateixos...

Però no. **Era Ell**. **Invisible als meus ulls**, **visible al meu cor**. Irreal a la fotografia, real al meu interior. No en sé el nom. Però segur que té nom. No és una idea, no és un sentiment, no és una necessitat... **És pau**, **és regal**, **és finestra oberta**. És mar quiet, **brisa suau**. Dins meu i fora, un punt i horitzó. **Silenci i paraula**.

Quan li ho vaig explicar l'endemà a la Glòria em va dir: ***"No l'has cercat tu a Ell, sinó Ell a tu. Mònica, sí que té nom. Es diu Jesús."***

(Jesús Renau sj)